

[Jørgen Estrup]

Jeg skal derfor undlade at sige det, jeg faktisk mener om de uanstændige udtalelser og injurier mod Præsidiet, som blev udtrykt før, men blot sige, at det ikke var meget anderledes, end jeg havde forventet. Hvis der overhovedet var nogen form for logisk tankegang i Fælles Kurs, ville man dog have kunnet huske, at det var den radikale dagsorden, der blev stemt ned.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Når man lyttede opmærksomt til hr. Hans Strunge og hr. Svend Auken, kunne det næsten lyde, som om både hr. Hans Strunge og hr. Svend Auken bebrejdede mig, at jeg var for langsom med at få svaret på de spørgsmål, der er stillet i forbindelse med lovforslag nr. L 216 om foreningsfrihed.

Jeg skal tage bebrejdelsen fra Socialdemokratiet – hvis den var ret opfattet – med mig hjem og sørge for at fremskynde arbejdet efter socialdemokratisk opfordring med lovforslaget om foreningsfrihed.

Hvis det er en misforståelse, kan jeg berolige resten af Folketinget med, at jeg her til morgen har underskrevet svar på ca. halvdelen af spørgsmålene, og at de resterende svar nok skal komme snart, sådan at vi kan behandle lovforslaget i god ro og orden.

Men det var nu mere hr. Svend Aukens bemærkning om trepartsforhandlingerne, der fik mig til at tage ordet. Hr. Svend Auken sagde, at vedtagelse af denne dagsorden og – sådan forstod jeg det – lovforslag nr. L 216, som dagsordensforslaget jo henviser til, kunne bringe trepartsforhandlingerne i fare. Den udtalelse forstår jeg overhovedet ikke.

Statsministeren bebudede allerede den 27. november 1986 i Folketinget et lovforslag, hvorved sanktionerne vedrørende brud på foreningsfriheden skærpes. I det lovkatolog, der blev fremlagt den 6. oktober 1987, bebudede regeringen, at der ville komme en sådan skærpelse. Det var i øvrigt i forbindelse med den åbningstale, at regeringen inviterede til forhandlinger med arbejdsmarkedets parter. Arbejdsmarkedets parter har derfor hele tiden vidst, at et sådant lovforslag var på trapperne, og at regeringen ville fremkomme med det i indeværende folketingssamling.

Det forekommer mig helt usandsynligt og ganske utænkeligt, at arbejdsmarkedets parter, fordi regeringen gør, som den hele tiden har

sagt den ville, skulle give sig til bare at overveje at afbryde forhandlingerne. Hvis man gør det, så er det i hvert fald ikke dette, der er den reelle grund, for arbejdsmarkedets organisationer har hele tiden vidst, at et lovforslag med den hensigt, som ligger i nr. L 216, var på vej, og at regeringen ville søge flertal for et sådant lovforslag. Det har derfor intet som helst med situationen omkring trepartsforhandlingerne at gøre.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg er nødt til at sige, at arbejdsministeren udtaler sig mod bedre vidende i denne sag. Jeg er underrettet om, at arbejdsministeren er orienteret om, at det set ud fra et fagligt synspunkt er en alvorlig belastning af trepartsforhandlingerne, at regeringen ikke bare fremsætter sit forslag, men nu også ved at stemme for det radikale dagsordensforslag understreger sin vilje til at få gennemført et forslag, der opfattes som direkte fjendtligt af de faglige organisationer. Sådan er de faktiske forhold.

Jeg har selv i sin tid oplevet som arbejdsminister, at vi havde varskoet et forslag, som Arbejdsgiverforeningen ikke var særlig tilfreds med, men som vi alligevel gennemførte. Det førte til, at arbejdsgiverne forlod nogle forhandlinger, og det er da deres soleklare ret at gøre det. Og på samme måde er det naturligvis også de faglige organisationers soleklare ret at følge udviklingen herinde og spørge sig selv, om det overhovedet er så tilforladeligt et grundlag, de arbejder på, at de kan fortsætte deres medvirken.

Jeg skal gerne til arbejdsministeren igen sige, at jeg mener, det er uklogt, men jeg vil gerne lægge til, at det er min personlige opfattelse, at det ikke ville være rigtigt af de faglige organisationer at trække sig ud af trepartsforhandlingerne. Men det er noget andet, det er min egen opfattelse. Jeg prøvede bare at skildre for arbejdsministeren og andre i dette hus – jeg ved, at arbejdsministeren godt vidste det i forvejen, og det var derfor jeg sagde, at han talte mod bedre vidende – at det er en alvorlig belastning for dansk fagbevægelse at blive mistænkeliggjort på den måde, som det sker fra borgerlig side i denne sag.